

undertiden kunde medføre uheldige Resultater, og det havde den f. Eks. gjort i Randers. Jeg vil ikke haabe — og antager det heller ikke — at det er den højtærede Ministers Mening, at det skulde være et uheldigt Resultat, at jeg blev valgt, men at Meningen kun er, at man deraf kan se, at ogsaa den almindelige Valgret undertiden kan føre Folk paa Glatis. Medens jeg ser saaledes paa Forholdene, at den almindelige Valgret godt kan spille første Violin, har den ikke Ret til at besætte alle Stemmerne i Orkestret. Mindretallet maa ogsaa have en Ret til at gøre sig gældende. Ligesom jeg mener, at de faa ikke skulde kunne herske over de mange, mener jeg, at det tilfældige Flertal heller ikke skal kunne paatvinge Mindretallet alt, hvad Flertallet ønsker. Man vil vel nu hævde fra de Herrers Side, at det er mærkværdigt, at jeg kan sige noget saadant, naar jeg samtidig bejler til den almindelige Valgret. Jeg vil dertil svare, at Forholdet jo dog er saaledes ude omkring, at en Mængde Mennesker maa indrømme, at selv om de i Dag mene, at det er rigtigt, hvad den almindelige Valgret gør, kan det udvikle sig saaledes, at de kort Tid efter dog kunne blive forurettede, idet de se den almindelige Valgret gøre noget, som de anse for galt, fordi Flertallet til den Tid kan være sammensat paa en noget anden Maade.

Jeg vil bede den højtærede Justitsminister om, at han vil meddele Censor, hvad den højtærede Justitsminister udtalte her forleden, da det ikke er sikkert, at Censor følger Rigsdagsforhandlingerne saaa nøje. For øvrigt glædede det mig at høre, at det kun var Meningen, at man paa Teatrene ikke maatte rose Ministrene. Det var en Foranstaltning, som der den Gang kunde være noget godt i; det forekommer mig nemlig, at vi hørte tilstrækkeligt af det her i Tinget. Nu mener jeg imidlertid, at der, hvis den højtærede Justitsminister giver dem Lov til at skrive alt, som ikke rose Ministrene, kunde være Anledning til at gaa saa vidt, at man gav dem Lov til ogsaa at rose Ministrene.

Den højtærede Konseilspræsident talte forleden Dag om Valgkredsomlægning; og der har været nogen Tvivl om, hvorvidt det var Regeringens Mening, at Tiden nu var inde til at skride til en Omlægning af Valgkredsene. Jeg vil sige, at hvad der nu end har været Meningen, vil det forhaabenlig snart kunne vise sig i Hand-

ling fra Regeringens Side, idet man nemlig forhaabenlig snart kan vente at se et Forslag i denne Retning, som gør den Uret god, der øves mod mange. Det er jo den bedste Maade, paa hvilken vi kunde faa at vide, hvad der virkelig var Meningen: om det var Meningen, at der skal foretages Forandringer, eller om alt skal blive ved det gamle. Der faldt en Dag fra den højtærede Konseilspræsident en Udtalelse om, at Landbruget var det eneste betydelige og nødvendige Grundlag for vor økonomiske Eksistens. Det var en Udtalelse, det i høj Grad undrede mig at høre særligt for Øjeblikket, hvor — som det jo ogsaa er nævnt i Dag af et andet æret Medlem — der er Forhold i andre Lande, som kunde virke i en alvorlig Retning for os her hjemme. Det forekommer mig, at man netop nu, hvor der er Mulighed for, at der kan ramme en enkelt Gren af vort Erhverv noget, burde fæste sin Opmærksomhed paa, om der ikke var andre Erhverv, der kunde opbjudes, om ikke der var andre Omraader, paa hvilke man kunde udvikle nyt Erhverv.

Der er fra et enkelt æret Medlem her i Salen talt om, at man burde komme Byerhvervene i Møde ved at oprette noget lignende i Byerne, som man har paa Landet i de lokale Forskudsforeninger. Det glædede mig at høre denne Udtalelse fra det ærede Medlem. Sagen er jo nemlig den, at man rundt om i Byerne ved Hjælp fra Fællesrepræsentationen for Industri og Haandværk allerede har begyndt at udlaane til Smaamestre til Anskaffelse af Maskiner, for at de kunde konkurrere med Industrien. Hvis man yderligere kunde komme de forskellige Erhverv til Hjælp ved noget lignende som de landøkonomiske Forskudsforeninger, vilde det ogsaa hjælpe dem en Del. Men naar der er Tale om de forskellige andre Erhverv end Landbruget, kommer man til uvilkaarligt at fæste sin Opmærksomhed paa en enkelt Bevilling, der findes paa Finansloven. Det er den sidste Del af en femaarig Bevilling paa 10,000 Kr. til unge Handelsmænds Uddannelse i Udlandet. Denne Bevilling udløber i Aar, og jeg vil meget henstille til den højtærede Indenrigsminister, at den fremkommer igen ad Aare, og at den helst fremkommer noget forhøjet. Forholdet er nemlig det, at denne Institution — Udsendelsen af unge Handelsmænd til Udlandet — kan komme til at gavne os paa mangfoldige Maader. Det kan ske i to Afdelinger, idet først unge Handelsmænd ved at sendes